

СТИВЪН КИНГ

ПОНЯКОГА ТЕ СЕ ЗАВРЪЩАТ

Превод от английски: Весела Прошкова, 1994

chitanka.info

Съпругата на Джим Норман с нетърпение го очакваше още от два часа следобед; когато колата му спря пред дома им, тя излезе да го посрещне. Беше приготвила празничен обяд: две пържоли с пикантен сос, бутилка хубаво вино, салатата от маруля. Докато наблюдаваше как съпругът ѝ излиза от колата, тя осъзна, че отчаяно си пожелава (за кой ли път през този ден) да имат повод за празнуване.

Джим тръгна по алеята към нея — в едната си ръка носеше чантата си, в другата — четири учебника. Тя видя заглавието на най-горния; „Увод в граматиката“. Постави ръце върху рамената му и попита:

— Как мина?

Джим се усмихна.

Ала през нощта за пръв път от много време насам, му се присъни същият кошмар, който го измъчваше в продължение на години наред. Той се събуди и едва се овладя да не изкрещи.

На събеседването присъстваха директорът на гимназията „Харълд Дейвис“ и шефът на катедрата по английска литература. Неизбежно бе повдигнат въпросът за нервното разстройство на Джим.

Директорът, плешив човек с лице като на скелет, се облегна в стола си и се загледа в тавана. Симънс, шефът на катедрата, запали лулата си.

— По това време бях подложен на огромно натоварване — отвърна Джим Норман. Изпитваше неудържимо желание да стисне пръстите си, докато кокалчетата им побелеят, но успя да се въздържи.

Фентън усмихнато заяви:

— Проявяваме разбиране към проблема ви. Нямам намерение да се бъркам в личния ви живот, но сигурно ще се съгласите, че преподавателят, особено гимназиалният, непрекъснато е подложен на стресови ситуации. Той е „на сцената“ цели пет часа, при това „играе“ пред най-строгата публика на света. Ето защо язвата е най-разпространеното заболяване сред учителите, както и сред контрольорите на въздушния трафик над летищата — гордо довърши той.

Джим колебливо отвърна:

— Нервното ми разстройство беше предизвикано от... извънредни обстоятелства...

Фентън и Симънс безмълвно кимнаха, сякаш го подканяха да продължи; Симънс щракна запалката си и я поднесе към угасналата си лула. Изведнъж на Джим се стори, че стените на канцеларията се стесняват около него, имаше странното усещане, че нагряват врата му с кварцова лампа. Забеляза, че нервно чупи пръсти и се овладя с огромно усилие на волята, после продължи разказа си:

— Бях последна година студент и стажувах в едно училище. Майка ми бе починала от рак предишното лято — когато разговаряхме за последен път, тя настоя на всяка цена да завърша следването. Разбирате ли, по-големият ми брат умря когато бяхме още деца. Той мечтаеше да стане учител, навярно за това мама...

По учудените им погледи разбра, че бърбори несвързано и си помисли: „*Господи, оплесках всичко!*“

— Подчиних се на волята ѝ — продължи той, като изостави темата за сложните взаимоотношения между майка му и брат му Уейн — бедния, трагично загинал Уейн. — През втората седмица на стажуването ми годеницата ми беше блъсната от кола, чийто шофьор успя да избяга. Навярно е бил някой хлапак с бърз автомобил... така и не го заловиха.

Симънс издаде неопределен звук, който би могъл да се изтълкува като поощрение към Джим да продължи разказа си.

— Останах в училището, докато завърших стажа — нямах друг избор. Сали изпитваше силни болки — кракът ѝ беше лошо счупен, имаше четири спукани ребра, но животът ѝ не беше в опасност. Навярно не съм осъзнавал на какво напрежение съм подложен...

„*Сега трябва да внимавам — оттук насетне ще се движа сред подвижни пясъци*“ — помисли си Джим и продължи:

— Стажувах и живеех в училището за професионална подготовка „Сентър Стрийт“.

— „Най-райското кътче“ в града — намеси се Фентън. — Учениците са въоръжени с автоматични ножове, издокарани са с тежки мотоциклетни ботуши, в почти всяко шкафче е скрит пистолет и всеки трети ученик продава наркотици на другите двама; създадена е и мафия, която взима парите за закуска на по-малките ученици, за да ги предпази от побой... Да, слушал съм много за това училище.

— Имаше едно момче на име Макс Уимерман — продължи Джим. — Чувствително хлапе, свиреше на китара. Беше в класа ми по

композиция и забелязах, че е доста талантливо. Една сутрин влязох в класната стая и заварих две момчета здраво да го държат, докато трето стоварваше китарата му „Ямаха“ върху радиатора... Уимерман неистово крещеше. Извиках им да престанат и да ми дадат китарата, сетне се втурнах към тях. Някой ме удари. — Той вдигна рамене. — Ето какво се случи, само дето аз получих нервно разстройство. Не крещях и не се сгушвах в ъгъла. Просто не можех да се върна в училището. Доближих ли се до сградата, гърдите ми се стягаха, не можех да дишам, обливаше ме студена пот...

— Понякога изпитвам същото — дружелюбно заяви Фентън.

— Не можех да си позволя посещения при психоаналитик, затова се записах в психотерапевтичен кръжок, който много ми помогна. Ожених се за Сали — тя понакуцва и има белег на крака, но иначе е напълно нормална. — Той ги изглежда право в очите. — Същото се отнася и за мен.

Фентън попита:

— Доколкото разбрах, довършили сте стажа си в гимназията „Кортец“?

— И тя не е цвете за мирисане — обади се Симънс.

— Искрах да работя с „трудни“ деца — обясни Джим. — Смених се с един колега, за да отида в „Кортец“.

— Получил сте похвала от научния ви ръководител — отбеляза директорът.

— Да.

— И отлични оценки през четирите години на следването ви.

— То ми доставяше удоволствие.

Фентън и Симънс се спогледаха, сетне се изправиха. Джим ги последва.

— Ще ви си обадим, мистър Норман — каза директорът. — Налага се да изслушаме още няколко кандидати...

— Разбирам.

— ...но между нас казано, академичните ви постижения и откровеността ви ни направиха отлично впечатление.

— Много мило от ваша страна.

— Сим, не забравяй да предложиш чаша кафе на мистър Норман — поръча той и подаде ръка на младия учител.

Когато Джим и Симънс излязоха в коридора, последният промълви:

— Между нас да си остане, но ми се струва, че ще получите мястото.

Джим кимна — знаеше, че е скрил доста подробности.

Гимназията „Дейвис“ представляваше мрачна каменна сграда, модернизирана отвътре — само за обзавеждането на лабораториите през миналата година бяха изразходвани милион и половина долара. Класните стаи, където все още витаеха духовете на работниците, изграждали сградата и на първото следвоенно поколение ученици, бяха обзаведени с модерни чинове и матирани черни дъски. Учениците бяха чисти, добре облечени, жизнерадостни, жадни за знания. Повечето от учащите се в горните класове притежаваха коли. Общо взето това бе идеалното учебно заведение — истински рай за преподавателите през седемдесетте, когато бунтът бе на мода сред младежите. В сравнение с него професионалното училище „Сентър Стрийт“ напомняше на най-отдалеченото кътче на Африка.

Но след като учениците се разотидеха по домовете, сякаш някакъв древен, мрачен дух се вселяваше в коридорите и шепнеше в празните класни стаи, сякаш в тях се бе притаил зловец, невидим звяр. Понякога, докато вървеше по коридорите, стиснал новото си куфарче в ръка, на Джим Норман му се струваше, че долавя тежкото дишане на този звяр.

В края на октомври му се присъни същият кошмар, но този път той изкрещя. Събуди се, впил пръсти в лицето си; Сали седеше до него в леглото и го раздрусваше за рамото. Сърцето му биеше лудешки.

— Божичко! — прошепна той и прокара ръка по лицето си.

— Джим, добре ли си?

— Да. Виках ли?

— И още как. Навярно си сънувал кошмар?

— Да.

— Нещо свързано със спомена за счупената китара на твоя ученик?

— Не — отвърна Джим. — Сънувах нещо, случило се много отдавна. Понякога спомените се завръщат, това е всичко.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно.

— Искаш ли чаша мляко? — Очите ѝ бяха потъмнели от тревога. Джим я целуна по рамото.

— Не. А сега заспивай.

Жена му изгаси нощната лампа и той впери очи в мрака.

Програмата му беше добра за новопостъпил учител. Първият час беше свободен. През втория и третия преподаваше композиция на десетокласниците; едната група се състоеше от доста ограничени ученици, но с другата беше интересно. През четвъртия час имаше американска литература с ученици от последния клас, които щяха да кандидатстват в колеж — с тях Джим си почиваше, правеше му удоволствие всеки ден да „разнищва“ класиците. Петият час беше определен за консултации: младият мъж трябваше да отговаря на въпроси на учениците, свързани с личните им проблеми, или да разяснява учебния материал. Малцина посещаваха консултациите (изглежда хлапетата нямаха проблеми, или не искаха да ги споделят с него), поради което Джим прекарваше повечето от тези часове с увлекателна книга. Шестият час преподаваше граматика — предмет, сух като тебеширен прах.

Седмият час бе неговото наказание. Лекциите му бяха на тема „живата литература“ и той преподаваше в стаичка колкото кутийка на третия етаж. През ранната есен там бе горещо, а с приближаването на зимата ставаше все по-студено. Учениците от този клас бяха образец за онази категория, която в училищните отчети се нарича „бавно възприемащи“.

В класа на Джим имаше двайсет и седем „бавно възприемащи“, повечето от тях бяха сред най-добрите спортисти в гимназията. Най-доброто, което можеше да се каже за тях бе, че не се интересуват от уроците, а някои бяха неприкрито злобни. Когато един ден влезе в класната стая, младият учител видя върху черната дъска собствената си карикатура — беше изобразен в неприлична поза с изключително умение, а отдолу с тебешир бе написано: „Мистър Норман“. Той безмълвно изтри дъската и започна да предава урока, въпреки подигравателните подхилвания.

Джим разработи интересни разбори на произведенията, поръча учебници с лесни за усвояване текстове, но всичко беше напразно. По

време на часовете му в класната стая цареше необуздано веселие, или потискаща тишина. В началото на ноември две момчета се сбиха по време на обсъждането на „За мишките и хората“. Младият учител ги разтърва и ги изпрати в дирекцията. Когато отвори книгата на мястото, докъдето бяха стигнали, видя надпис с големи букви: „Да го духаш!“ Побърза да се оплаче на Симънс, но шефът му вдигна рамене и запали лулата си.

— Не мога да ти предложа разрешение на проблема, Джим. Последният час винаги е най-труден. За някои от питомците ти е фатално ако получат тройки по твоя предмет — това би означавало изключването им от футболния или от баскетболния отбор. Ето защо те нямат друг избор, освен да учат, и скоро ще се примирят.

— Аз също — мрачно промълви Джим.

Симънс кимна.

— Покажи им, че не се шегуваш и те ще започнат да ти се подчиняват, най-малко за да не навредят на спортната си кариера.

Но седмият час продължаваше да тормози младия преподавател.

Най-големи проблеми му създаваше едър, бавноподвижен тип на име Чип Осуей. В началото на декември, по време на кратката пауза между футбола и бейзбола (Осуей играеше и в двата отбора) Джим Норман го залови да попълва формуляри за залагания на конни състезания и го изгони от клас.

— Тъпкано ще ти го върна, ако ми пишеш двойка, мръсник такъв! — изкрещя Чип, докато се отдалечаваше по мрачния коридор. — Чуваш ли?

— Махай се! — извика след него учителят. — Не си хаби думите.

— Ще те пипнем, скапаняко!

Младият мъж влезе обратно в класната стая и учениците го изгледаха с безизразни лица. Внезапно му се стори, че се е пренесъл назад във времето, почувства се както преди, когато... когато...

„Ще те пипнем, скапаняко!“ Извади дневника от бюрото си, отвори го на страницата с надпис „Жива литература“ и грижливо изписа двойка срещу името на Чип Осуей.

Тази нощ отново имаше кошмари.

В съня му действието неизменно се развиваше като в прожектиран със забавена скорост филм — той имаше достатъчно

време, за да види и да почувства всичко. Още по-страшно бе, че беше принуден отново да преживява трагичните събития — усещаше се безпомощен като човек, завързан за волана на кола, политаща в пропастта.

В съня си той бе на девет, а брат му Уейн — на дванайсет години. Вървяха по „Броуд Стрийт“ в родното му градче Страдфорд, щата Кънектикът — отпратили се бяха към градската библиотека. Джим бе закъснял с два дни с връщането на книгите; наложи се да открадне четири цента от купата в бюфета, за да плати глобата. Беше през лятната ваканция. Във въздуха се носеше ароматът на току-що окосена трева. През отворените прозорци на някакъв апартамент на втория етаж долиташе гласът на коментатора — в осемдесетата минута „Янкийс“ водеха срещу „Ред Сокс“ с шест на нула. Сянката на сградата, принадлежаща на строителна компания „Бъретс“ постепенно се удължаваше — вечерният здрач бавно отстъпваше място на мрака.

Зад магазина на Теди и сградата на „Бъретс“ имаше железопътен надлез, а отвъд него се намираше затворена бензиностанция, където неизменно се събираха местните хулигани — пет-шест момчета с кожени якета и тесни джинси. Джим се страхуваше да минава покрай тях; винаги крещяха след него и брат му: „Хей очилатко, хей, посерко, имаш ли някой излишен цент?“ Веднъж дори ги подгониха и дълго ги преследваха. Но Уейн отказваше да мине по обиколния път — това би означавало да признае, че се страхува.

В съня на Джим късият тунел стремително се приближава към него и той чувства как страхът се мята в гърлото му като огромна черна птица. Всичко е някак си прекалено контрастно: неоновата реклама на строителната компания, ръждивите петънца по боядисаните в зелено стени на тунела, проблясването на счупените стъкла, смесени с чакъла на железопътния насип, изкривената велосипедна капла, захвърлена в канавката.

Той се опитва да извика на Уейн, че стотици пъти е преживял всичко това: днес местните хулигани не висят в бензиностанцията, а се крият в сенките на тунела. Но странно защо е безпомощен — думите отказват да излязат от устата му.

Когато двамата с брат му влизат в тунела, тъмните сенки се отделят от зидовете; висок, рус, късо подстриган младеж блъсва Уейн в покритата със сажди стена и възкликва:

— Давай парите!

— Пусни ме!

Джим се опитва да побегне, но дебелак с мазна черна коса грубо го сграбчва и го запраща към стената до брат му. Клепачът му подскача от нервен тик, той пита:

— Хайде, малкия, колко мангизи имаш?

— Ч-ч-четири цента.

— Шибан лъжец!

Уейн се опитва да се освободи и някакъв тип с боядисана в оранжево коса се спуска на помощ на русокосия си приятел. Младежът с нервния тик внезапно удря Джим право в устата. Момчето усеща тежест в слабините и върху панталоните му се появява тъмно петно.

— Погледни, Вини, този се напика!

Уейн отчаяно се мъчи да се освободи и почти успява. Друг младеж, облечен в широки черни панталони и бяла риза, го блъска назад. На брадичката му има малък тъмночервен белег. Изведнъж каменното гърло на тунела потреперва, железните подпори започват да вибрират — идва влак.

Някой избива книгите от ръката на Джим и момчето с белега ги избутва с крак в канавката. Уейн изритва между краката младежа с подскачащия клепач, който надава писък.

— *Вини, ще ни избяга!* — вика друг.

Онзи с тика крещи, че са му смазали топките, но гласът му почти се заглушава от приближаващия се влак. След миг той е над тях и ревът му изпълва света.

В полумрака проблясват остриета — русокосият и белязаният са натиснали копчетата на автоматичните си ножове. Виковете на Уейн не се чуват, но думите се подразбират от движението на устните му: „*Бягай Джими бягай.*“ Джим пада на колене, ръцете, които го държат се отпускат и той се промъква между нечий крака. Хващат го за ризата и се опитват да го задържат, но не успяват. След миг той вече тича по обратния път, но движенията му са странно забавени, както обикновено става насън. Поглежда назад и вижда...

Той се събуди. Наоколо цареше мрак, Сали кротко спеше до него. Джим стисна устни, успя да сподави вика си и се отпусна в леглото.

Когато погледна назад, в раззинатата паст на тунела, видя как русокосият и белязаният забиват ножовете си в тялото на брат му —

първият — право в сърцето му, втория — в слабините.

Джим лежеше в мрака, дишаше на пресекулки и чакаше деветгодишният призрак да изчезне и сънят да спусне черна пелена над кошмарния спомен.

Унесе се едва призори.

Дойдоха Коледната и училищната ваканция — Джим разполагаше с почти месец отпуска. През първите дни още два пъти сънува кошмара, после започна да спи по-спокойно. Със Сали отидоха на гости при сестра ѝ във Вермонт и по цял ден караха ски. Бяха щастливи.

Проблемът на Джим с трудния клас изглеждаше маловажен и дори малко глупав сред кристалния планински въздух. Младият мъж се върна в училището със слънчев загар и много по-спокоен.

Симънс го настигна, когато се канеше да влезе във втория час, и му подаде папка.

— Имаш нов ученик в седмия час. Казва се Робърт Лосън. Идва от друго училище.

— Хей, Сим, смятам, че двайсет и седем души са ми предостатъчно...

— Пак са толкова. Бил Стърнс е загинал два дни преди Коледа — блъснала го кола, а шофьорът избягал.

— Били?

Лицето на момчето изплува пред очите му в черно-бяло, като снимка от албум. Това бе един от малкото добри ученици в часа по „жива литература“. Беше тихо момче, неизменно получаваше шестици и петици на контролните и на класните упражнения. Не взимаше участие, но когато го попитаха, отговаряше правилно и с чувство за хумор. Възможно ли е да е мъртъв? Та той бе едва петнайсетгодишен! Внезапно на Джим му хрумна, че самият той е смъртен и мисълта го накара да потръпне, сякаш бе усетил студен полъх изпод прага на вратата.

— Господи, но това е ужасно! Как се е случило?

— Полицията разследва смъртта му. Момчето отишло до центъра на града, за да занесе коледни подаръци на приятели. Когато пресичало „Рампарт Стрийт“, някакъв форд седан го блъснал. Никой не е запомнил регистрационния номер на колата... но очевидци твърдят, че

на вратата ѝ били изписани думите „змийски очи“... типично хлапашка работа.

— Господи! — повтори Джим.

— Звънецът — напомни му Симънс и побърза да се отдалечи, като по пътя си спря да разпръсне натрупалите се около чешмичката ученици. Джим тръгна към класната стая; чувстваше се някак си... празен.

През свободния час отвори папката с досието на Робърт Лосън. Първата страница представляваше отпускно свидетелство от гимназията „Милфорд“, за която Джим никога не беше чувал; втората бе характеристика на ученика: средно интелигентен, несръчен, необщителен, не проявява интерес към нищо. Типичен представител на класа по „жива литература“ — кисело си помисли младият мъж. Следваше обичайният отчет за дисциплината на ученика, който обикновено се пишеше на жълта хартия. Но формулярът на „Милфорд“ беше бял, с черна рамка, и в него бяха описани куп провинения на ученика Робърт Лосън. По всичко изглеждаше, че се е забъркал в стотици неприятности.

Джим обърна страницата, разсеяно погледна снимката на ученика, сетне смаяно се втренчи в нея. Ужасът бавно пропълзя в стомаха му като змия и се притаи там — топъл и съскащ.

Лосън враждебно се взираше в обектива, сякаш позираше за полицейска снимка. На брадичката му имаше малък червеникав белег.

Преди да влезе в седмия час, Джим Норман обмисли всички възможни обяснения. Каза си, че навярно има хиляди младежи с червеникави белези на брадичката. Каза си още, че човекът, пробол брат му преди шестнайсет години, сега навярно е на трийсет и две.

Но докато се качваше към стаята на третия етаж, продължаваше да го измъчва тревожно предчувствие, примесено със страх. Сякаш някакъв гласец му нашепваше: *„По същия начин се чувстваше малко преди да получи нервна криза.“* Обзе го паника, устата му пресъхна.

Както обикновено, учениците шумно се тълпяха пред вратата на стая № 33; когато забелязаха учителя, някои влязоха вътре, но повечето дори не се помръднаха: шушукаха си и се подсмиваха. Джим забеляза, че новият ученик е застанал до Чип Осуей. Робърт Лосън носеше джинси и тежки жълти ботуши, които през тази година се смятаха от младежите за връх на елегантността.

— Чип, прибирай се в стаята.

— Заповядвате ли ми? — Момчето тъпо се ухили и се загледа над главата на учителя.

— Точно така.

— Писахте ли ми двойка на онова контролно?

— Разбира се.

— Е, в такъв случай...

Джим се обърна към Робърт Лосън:

— Навярно вие сте новият ученик. Искам да ви запозная с порядките в нашата гимназия.

— На вашите услуги, мистър Норман.

Върху лявата вежда на Лосън имаше малък белег, който бе добре познат на Джим. Невъзможно бе да греши. Изглеждаше налудничаво, но бе самата истина: преди шестнайсет години този младеж беше намушкар с нож брат му.

Заизрежда правилата на гимназията, но му се стори, че чува гласа си отдалеч. Пъхнал палци във войнишкия си колан, Робърт Лосън го слушаше, кимаше и му се усмихваше, сякаш бяха стари познати.

— Джим?

— Х-м-м?

— Случило ли се е нещо?

— Не.

— Струва ми се, че учениците ти създават неприятности.

Той мълчеше.

Тази нощ кошмарът му беше още по-страшен. Младежът с белега намушка брат му и извика: „Ти си следващият!“ Джим се събуди от писъка си.

През тази седмица в часа по „жива литература“ правеха разбор на „Повелителя на мухите“. Докато Джим говореше за символиката в произведението, Лосън вдигна ръка.

— Какво има, Робърт? — с престорено безразличие произнесе младият учител.

— Защо непрекъснато ме зяпате?

Джим премигна и почувства, че устата му пресъхва.

— Да не съм се превърнал в марсианец? Или панталони те ми са разкопчани?

Другите ученици се изкикотиха. Учителят спокойно отвърна:

— Не съм ви гледал, мистър Лосън. Можете ли да обясните защо Ралф и Джек...

— *Зяпахте ме!*

— Искате ли да се оплачете на директора?

Лосън се замисли, сетне отвърна:

— Не.

— Добре. А сега ще ми кажете ли защо Ралф и Джек...

— Не съм чел тази книга — стори ми се адски тъпа.

Джим студено се усмихна.

— Нима? Разберете, че докато правите разбор на книга та, тя също ви „оценява“. Е, може ли някой да ми отговори защо двамата спорели относно съществуването на животното?

Кати Слейвин плахо вдигна ръка. Лосън цинично я изгледа от глава до пети и прошепна на Чип Осуей нещо, което прозвуча като „готини цици“. Чип кимна.

— Кати?

— Мисля, че се скараха, защото Джек искаше да убие животното.

— Отлично. — Той се обърна и се залови да изтрива черната дъска. В този миг покрай главата му профуча грейпфрут и се удари в стената.

Младият мъж стреснато отстъпи назад и се обърна. Повечето ученици се смееха, но Лосън и Осуей го гледаха като божи кравички.

Джим се наведе, взе грейпфрута и каза, вперил очи в последните чинове:

— Идва ми да го набутам в гадното гърло на някого от вас.

Кати Слейвин стреснато възкликна и се изчерви.

Той запрати грейпфрута в кошчето за смет и отново се обърна към дъската.

Докато пиеше кафето си, Джим Норман разгърна утринния вестник и погледът му моментално бе привлечен от заглавието по средата на страницата: „МЛАДО МОМИЧЕ НАМИРА СМЪРТТА СИ НА ТРОТОАРА. Катрин Слейвин, седемнайсетгодишна ученичка от гимназията «Харълд Дейвис», вчера вечерта паднала, или била блъсната от покрива на жилищния блок. Майка ѝ твърди, че Кати се

качила да нахрани гълъба в клетка, който държала там. Някаква съседка, пожелала да остане анонимна, съобщила на полицаите, че забелязала трима младежи да тичат по покрива в 6.45 вечерта, само минути, след като тялото на момичето (продължава на стр.3).“

— Джим, познаваше ли жертвата? — попита Сали.

Но той не бе в състояние да отговори, само няма я изгледа.

След две седмици Симънс отново го чакаше в коридора с папка в ръка. Джим усети, че сърцето му се свива и промълви:

— Имам нов ученик, нали? И то в класа по „жива литература“.

Симънс учудено повдигна вежди.

— Откъде знаеш?

Младият мъж сви рамене и посегна за папката.

— Трябва да бягам — рече колегата му. — Имам събрание.

Между другото, изглеждаш доста смачкан, Джим. Добре ли си?

„Точно така — смачкан, като Били Стърнс!“

— Разбира се — отвърна той.

— Дръж се, момче! — възкликна Симънс и го потупа по рамото.

Когато шефът му се отдалечи, Джим отвори папката на страницата със снимката и потръпна като човек, който очаква да го ударят.

Но отначало лицето му се стори непознато. Беше обикновено младежко лице — може би го бе виждал преди, но не беше напълно сигурен. Новият ученик — Дейвид Гарсия — беше едро, тъмнокосо момче с дебели устни и сънливи очи. Той също идваше от милфордската гимназия, освен това бе прекарал две години в поправителното училище „Гренвил“ заради кражба на кола.

Джим затвори папката и забеляза, че ръцете му треперят.

— Сали?

Жена му вдигна поглед от ризата, която гладеше. До този момент Джим бе гледал някакъв бейзболен мач по телевизията, без да вижда онова, което става на екрана.

— Какво?

— Нищо — отвърна той. — Забравих онова, което исках да кажа.

— Навярно е била някоя лъжа.

Джим машинално се усмихна и отново впери поглед в екрана. За малко щеше да й разкаже всичко. Но нима Сали ще му повярва?

Цялата история беше повече от налудничава. С какво да започне? С кошмара? С нервната криза? С появата на Робърт Лосън?

Не, с Уейн.

Но той не беше споделил случилото се с никого, не го беше споменал дори в сеансите по психотерапия. Отново си припомни Дейвид Гарсия и призрачния ужас, обзел го в мига, когато видя новия ученик в коридора. Момчето от снимката отначало му се беше сторило непознато, защото лицата от фотографиите са неподвижни... нямат тикове...

Гарсия стоеше заедно с Лосън и Чип Осуей, когато вдигна поглед и съгледа Джим Норман. Усмихна се и клепачът му заподскача. На Джим му се стори, че съвсем отчетливо чува гласове: „Хей, малкия, колко мангизи имаш?“ „Ч-ч-четири цента“ „Шибан лъжец“ „Погледни, Вини, този се напика“...

— Джим, каза ли нещо?

— Не. — Но не беше напълно сигурен дали не е проговорил. Обземаше го панически страх.

Един ден в началото на февруари, след края на часовете, на вратата на учителската стая се почука. Джим я отвори и видя на прага Чип Осуей — момчето изглеждаше уплашено. Учителят беше сам в стаята — минаваше четири и колегите му си бяха отишли преди час. Той беше останал да прегледа цял куп теми по американска литература.

— Какво има, Чип?

Младежът смутено запристъпва от крак на крак.

— Мога ли да поговоря с вас, мистър Норман?

— Заповядай. Но ако става дума за последното контролно... напразно си губиш времето.

— Не, не е за това. Ъ-ъ, мога ли да запаля цигара?

— Пуши.

Момчето запали цигарата си (Джим забеляза, че ръката му трепери) и повече от минута не промълви нито дума. По всичко личеше, че не е в състояние да говори; стисна ръце в юмруци и очите му се присвиха; очевидно в душата му се бореха противоречиви чувства.

Внезапно избухна:

— Ако го направят, искам да знаете, че не съм участвал.

Не харесвам тези момчета — много са гадни.

— Кои момчета, Чип?

— Лосън и онзи мръсник Гарсия.

— Да не би да се готвят да ми устроят капан? — Добре познатият му от кошмарите ужас го обгърна и той предварително знаеше отговора.

— Отначало ми харесваха — обясни момчето. — Излязохме заедно и изпихме по няколко бири. Започнах да се оплаквам от вас, заканвах се, че ще ви отмъстя. Но само си приказвах, заклевам се!

— Какво се случи?

— Онези двамата помислиха, че говоря сериозно. Заразпитвах ме по кое време напускате училището, каква кола карате и така нататък. Поинтересувах се защо ви имат зъб, а Гарсия обясни, че сте стари познати. Хей, лошо ли ви е?

— Навярно съм преуморен — прегракнало произнесе младият мъж. — Освен това не мога да понасям тютюневия дим.

Чип изгаси цигарата си и продължи:

— Попитах ги откога ви познават. Боб Лосън ми отговори, че по това време още съм пикаел в гащите. Учудих се, защото и двамата са седемнайсетгодишни, колкото мен.

— Какво се случи после?

— Ами... Гарсия се приведе над масата и заяви, че ви нямам зъб щом дори не знам кога напускате шибаното училище. Попита ме какво възнамерявам да правя. Заявих, че ще изпусна гумите на колата ви. — Той умоляващо изгледа учителя. — Изобщо нямах намерение да го правя. Казах го само защото...

— Защото си се страхувал — промълви Джим.

— Да, и все още ме е страх.

— Как възприеха идеята ти?

Чип потръпна.

— Боб Лосън извика: „Само това ли, тъпако?“ А аз попитах, като се преструвах на много печен: „Защо, да не сте решили да го очистите?“. Клепачът на Гарсия започна да потръпва — той измъкна нещо от джоба си и натисна копчето — беше автоматичен нож. Изплаших се и изчезнах.

— Кога се случи това, Чип?

— Вчера. Страхувам се да остана в един клас с тези типове, мистър Норман.

— Добре — рече Джим. — Добре. — Сетне с невиждащи очи се втренчи в тетрадките пред себе си.

— Какво ще правите?

— Не знам — отговори младият мъж. — Изобщо не знам.

В понеделник сутринта той все още се колебаеше. Първата му мисъл бе да разкаже всичко на Сали, като започне с убийството на брат му преди шестнайсет години. Но това бе невъзможно. Сали ще го изслуша със съчувствие, но положително ще се изплаши и няма да му повярва.

Да се обърне към Симънс? Също е невъзможно — шефът му ще го помисли за луд. И може би няма да е далече от истината. Негов „колега“ от психиатричната група твърдеше, че човекът, прекарал нервна криза, е като счупена ваза, залепена парче по парче. Тя се превръща в безполезен предмет, тъй като не си сигурен кога отново ще се счупи. Не можеш да натопиш цветя в нея, защото водата ще разтвори лепилото.

„Нима полудявам?“ В такъв случай Чип Осуей също е луд. Тази мисъл му хрумна точно когато се качваше в колата си и сърцето му лудо се разтупка.

Точно така! Лосън и Гарсия го бяха заплашили в присъствието на Чип Осуей. Съдът навярно ще уважи показанията на последния, а онези двамата положително ще бъдат изключени, ако Чип разкаже всичко на Фентън. Беше почти сигурен, че ще накара Осуей да го стори, защото момчето също имаше интерес от изключването на двамата „герои“.

Когато паркира колата, внезапно се досети за случилото се с Били Стърнс и Кати Слейвин.

През свободния час отиде в канцеларията и застана пред бюрото на секретарката, която изготвяше списъка на отсъстващите ученици.

— Чип Осуей тук ли е? — небрежно попита той.

— Чип? — Секретарката озадачено го изгледа.

— Чарлз Осуей — поправи се Джим. — Чип е прякорът му.

Тя порови в купчината фишове и измъкна един.

— Отсъства, мистър Норман.

— Ако обичате, дайте ми домашния му телефон.

Жената пъкна молива зад ухото си, извади папката с досиетата на учениците с фамилни имена, започващи с буквата О, и му я подаде. Джим веднага набра номера.

Телефонът иззвъня десетина пъти; младият мъж тъкмо се канеше да затвори, когато дочу груб, полусънен глас:

— Ало?

— Мистър Осуей?

— Бари Осуей е покойник от шест години. Аз съм Гари Декинджър.

— Вие ли сте завареният баща на Чип Осуей?

— К'во е направил?

— Моля?

— Хлапето избяга от къщи. Питам какво е направило?

— Нищо лошо, доколкото ми е известно. Просто исках да поговоря с него. Знаете ли къде мога да го намеря?

— Не. Винаги работя нощна смяна. Не познавам нито един от приятелите му.

— Имате ли представа къде е зами...

— Не. Взел е само един стар куфар и петдесетте долара, дето ги беше спечелил от продажба на стари автомобилни части, или на наркотици. Ако питате мен, сигурно е заминал за Сан Франциско, за да стане хипар.

— Ако случайно ви се обади, ще позвъните ли в училището? Казвам се Джим Норман и съм преподавател по английски.

— Непременно.

Младият мъж затвори телефона. Секретарката вдигна поглед от бележките си и машинално му се усмихна. Джим не отвърна на усмивката ѝ.

След два дни думата „напуснал“ се появи в дневника срещу името на Чип Осуей. Джим зачака шефът му да се появи с нова папка. След седмица предчувствието му се сбъдна.

Младият учител мрачно се загледа в снимката на новия ученик. Този път нямаше съмнение — вече бе виждал това момче. Сега русата му коса не беше късо подстригана, а се спускаше до раменете му, но

лицето беше същото. Винсън Кори (Вини, както го наричаха приятелите и познатите му) се взираше в Джим от снимката; устните му бяха разтегнати в безочлива усмивка.

Когато наближи стаята на третия етаж, Джим почувства, че сърцето ще изхвъркне от гърдите му. Лосън, Гарсия и Вини Кори стояха пред таблото с обяви до вратата на стая № 33. Тримата се изпънаха, щом го видяха.

Вини нахално се ухили, но очите му бяха студени като ледени висулки.

— Ти навярно си Норман. Здравсти, Норм.

Лосън и Гарсия се изкикотиха.

— Наричайте ме мистър Норман — студено го поправи Джим, като се престори, че не забелязва протегнатата ръка на момчето. — Ясно ли е?

— Аха. Как е брат ви?

Младият мъж се вцепени. Почувства как пикочния му мехур се освобождава, а някъде отдалеч, сякаш от дъното на дълъг коридор в съзнанието му, дочу призрак глас: „*Погледни, Вини, този се напика.*“

— Какво знаеш за брат ми? — прегракнало попита той.

— Нищо — отговори Вини. — Нищо особено.

По лицето на тримата цъфнаха безсмислени, жестоки усмивки.

Звънецът удари и те бавно влязоха в класната стая.

В десет часа същата вечер Джим влезе в телефонната кабина в една дрогерия и проведе разговор тайно от жена си.

— Оператор, моля свържете ме с полицейския участък в Страдфорд, Кънектикът. Не, не знам номера.

Дочу изщракване и тихи гласове, които се съвещаваха.

Полицаят се наричаше мистър Нел и още по онова време беше с побеляла коса — навярно бе надхвърлил петдесетте, въпреки че на децата всички възрастни им се струват старци. Незнайно откъде, мистър Нел бе научил, че бащата на двамата братя е починал.

„*Казвайте ми мистър Нел, момчета!*“ Всеки ден на обяд Джим и брат му отиваха в страдфордската закусвалня, за да изядат сандвичите, които си носеха от къщи. Мама им даваше по десет цента за чаша прясно мляко — това бе преди в училищата да започнат да раздават безплатно мляко. Понякога мистър Нел идваше в

закусвалнята — широкият му кожен колан пъшкеше под тежестта на огромния му корем и на трийсет и осем калибровия му пистолет — и поръчваше на братята по едно парче домашен сладкиш.

„Е, мистър Нел, къде, къде бяхте, когато прободоха брат ми?“

В слушалката отново се дочу изщракване, сетне се разнесе нечий глас:

— Страдфордски полицейски участък.

— Ало? Казвам се Джим Норман, господин полицаи. Обаждам се от... — той назова името на града. — Дали бихте могли да ми дадете информация за ваш колега, служил в полицията някъде през хиляда деветстотин петдесет и седма.

— Почакайте за момент, мистър Норман.

Настъпи тишина, сетне младият мъж чу друг глас:

— Аз съм сержант Мортън Ливингстън, мистър Норман. Кого се опитвате да откриете?

— Ами... ние, децата, го наричахме просто мистър Нел. Говори ли ви...

— Разбира се! Дон Нел вече е пенсионер — навярно е над седемдесетте.

— Още ли живее в Страдфорд?

— Да, на „Барнъм Авеню“. Искате ли адреса му?

— Да, и телефонния му номер.

— Готово. Навярно сте стар познат на Дон?

— Едно време той черпеше мен и брат ми със сладкиши в местната закувалня.

— Господи, тя не съществува от десет години насам. Почакайте минутка.

След малко полицаят вдигна слушалката и продиктува адрес и телефонен номер. Джим ги записа, благодари му и затвори.

Отново завъртя нула, даде номера и зачака. Когато дочу сигнала, внезапно го обля топлина, тялото му се напрегна. Той се приведе напред, като машинално се извърна от автомата за газирани напитки, въпреки че до него седеше само някакво пълно момиче и четеше списание.

Някой вдигна слушалката, дочу се плътен мъжки глас:

— Ало?

Тази едничка дума предизвика в съзнанието на Джим верижна реакция от спомени и от чувства, напомняща описаната от Павлов

реакция при чуване на някаква стара, добре известна мелодия по радиото.

— Мистър Нел? Доналд Нел?

— Същият.

— Обажда се Джим Норман, мистър Нел. Може би ме помните?

— Да — моментално отговори гласът. — Ти обичаше домашен сладкиш. Брат ти бе убит... намушкан с нож. Много жалко — беше чудесно момче.

Краката на Джим се разтрепериха и той се облегна върху остъклената стена на кабинката. Напрежението внезапно го напусна, почувства се изнемощял. Изпита огромно изкушение да разкаже всичко на полицаия, но с огромно усилие на волята се въздържа.

— Мистър Нел, убийците на брат ми не бяха заловени, нали?

— Вярно е. Всъщност подозирахме неколцина младежи. Доколкото си спомням, повикаха и теб в бриджпортския полицейски участък, за да се опиташ да разпознаеш престъпника между няколко души.

— Съобщени ли ми бяха имената на заподозрените?

— Не. При процедурата за разпознаване хората в редицата са обозначени с номера. Защо се интересуваш от това?

— Позволете да ви цитирам няколко имена — каза Джим вместо отговор. — Питам се дали сте ги чувал във връзка с убийството на брат ми.

— Синко, едва ли...

— Все пак опитайте — отчаяно настоя младият мъж. — Робърт Лосън, Дейвид Гарсия, Винсънт Кори. Познато ли ви е...

— Кори — отсече старият полицаи. — Добре си го спомням — викаха му Вини Пепелянката. Действително беше заподозрян, но майка му се закле, че по време на убийството си е бил у дома. Името на Робърт Лосън ми е непознато, но това на Гарсия... ми напомня нещо — но не съм сигурен точно какво. По дяволите, старостта е лоша работа, момче — тъжно заяви той.

— Мистър Нел, имате ли възможност да проверите какво е станало с тези момчета?

— Е, едва ли вече можеш да ги наречеш момчета, нали?

„Така ли мислите?“ — Слушай, Джими, да не би някой от тях изневиделица да се е появил и да е започнал да те тормози?

— Не съм сигурен. Започнаха да ми се случват странни неща и то свързани със смъртта на брат ми.

— Какво по-точно?

— Не мога да ви кажа. Ще ме помислите за луд...

Старият полицай рязко го прекъсна:

— А ти действително ли си луд?

Джим замълча, сетне отвърна:

— Не съм.

— Добре, ще вкарам в полицейския компютър имената, които ми даде. Как да се свържа с теб?

Джим му продиктува домашния си телефон и го предупреди, че е най-добре да се обади във вторник вечерта. Беше в къщи всяка вечер, но във вторник Сали ходеше на кръжок по керамика.

— Какво работиш, Джим?

— Преподавам в една гимназия.

— Чудесно... Слушай, справката може да ми отнеме няколко дни. Не забравяй, че вече съм пенсионер.

— Гласът ви е същият.

— О, добре, че не ме виждаш! — възкликна старият полицай и се засмя. — Все още ли обичаш домашен сладкиш, Джими?

— Да — излъга младият мъж. Всъщност го ненавиждаше.

— Радвам се да го чуя. Е, ако нямаш други въпроси...

— Още нещо, мистър Нел — има ли в Страдфорд гимназия на име „Милфорд“?

— Доколкото ми е известно — няма.

— Така си и мислех.

— Хей, Джим, навярно си объркал нещо — Милфорд се нарича гробището на „Аш Хайс Роуд“, но никой не е получил диплома от там. — Той глухо се засмя. Внезапно на Джим му се стори, че дочува потракването на кости.

Стори му се, че чува гласа си някъде отдалеч:

— Благодаря ви. Дочуване.

Телефонистката го помоли да пусне шейсет цента и той машинално се подчини. Обърна се и ужасено се втренчи в страшното лице, притиснато към стъклото на кабинката, обградено от разперени пръсти.

Бе Вини, който зловещо му се усмихваше.

Джим изкрещя.

Отново бе в час.

Учениците от класа по „жива литература“ правеха съчинение и повечето от тях се потяха над тетрадките и с мъка изписваха думите, сякаш сечаха дърва. Само трима бездействаха — Робърт Лосън, седнал на чина на Били Стърнс, Дейвид Гарсия — на мястото на Кати Слейвин и Вини Кори — на чина на Чип Осуей. Седяха, без да напишат нито ред и наблюдаваха учителя.

Миг преди да бие звънецът, Джим промълви:

— Мистър Кори, ако обичате, останете след часа.

— Дадено, Норм.

Лосън и Гарсия се изкикотиха, но останалите ученици не последваха примера им.

Щом звънецът удари, те предадоха работите си и се спуснаха към вратата. Лосън и Гарсия се поколебаха, преди да излязат и Джим усети как стомахът му се свива на топка.

„Дали ще се случи сега?“ Сетне Лосън кимна на Вини:

— Доскоро.

— Добре.

Двамата излязоха и Лосън затвори вратата с матирано стъкло. В този момент Дейвид Гарсия прегракнало изкрещя:

— Да го духаш, Норм!

Вини погледна към вратата, после към учителя, ухили се и промълви:

— Питам се дали ще се осмелите да ме заговорите.

— Нима?

— Изплаших те онази вечер в телефонната будка, нали, морук?

— Вече никой не употребява думата „морук“, Вини. Както и „хитро“ вече не е хитро. Думата е мъртва като Бъди Холи.

— Говоря както ми харесва — отсеке момчето.

— Къде е приятелчето ви? Онзи със смешната червена коса?

— Чупката, човече! — възкликна Вини, но под преднамерената му небрежност се четеше страх.

— Жив е, нали? Затова не е тук. Жив е и е на трийсет и две, трийсет и тригодишен, на колкото би трябвало да си и ти, ако...

— Изрусеният е пълна нула — винаги ни е досаждал. — Вини се настани зад бюрото и разпери длани върху издрасканата повърхност. Очите му проблясваха. — Хей, спомняш ли си какво се случи, когато полицаите те попитаха дали разпознаваш някого от хората в редицата? Изглеждаше готов да подмокриш панталонките си. Забелязах, че гледаш към Дейви и към мен и те омагьосах.

— Сигурен съм — отвърна Джим. — От шестнайсет години насам сънувам кошмари. Нима това не ви стига? Защо се появявате сега? Защо се занимавате с мен?

За миг Вини изглеждаше озадачен, сетне се усмихна.

— Защото не сме свършили с тебе, приятел. Трябва да те очистим.

— Но къде бяхте... досега? — попита младият мъж.

Момчето сви устни.

— За това не ви бива да говорите. Загриваш ли?

— Заровили са те в дупката, нали, Вини? В гробището „Милфорд“. Пуснали са те в дълбоката дупка и...

— *Млъкни!*

Момчето скочи на крака, бюрото се преобърна и падна на пътеката между чиновете.

— Няма да ви е лесно — промълви Джим. — Няма да ви се дам.

— Ще те убием, морук. Скоро ще паднеш в гроба, за който говориш.

— Махай се!

— Може би и милата ти женичка ще те придружи.

— Мръсен негодник, само да я докоснеш... — Той сляпо се втурна напред, изплашен и ужасен от споменаването на Сали.

Вини се ухили и тръгна към вратата.

— Хич да не ти пука, иначе ще попаднеш на боклука. — Той се изкикоти на собственото си остроумие.

— Ако направиш нещо на жена ми, ще те убия!

Момчето се усмихна още по-широко.

— Да ме убиеш? Господи, мислех, че си го разбрал: аз вече съм мъртъв.

Сетне си тръгна. Дълго време стъпките му отекваха по коридора.

— Какво четеш, скъпи?

Джим ѝ показа книгата, озаглавена „Призоваване на духове“.

— Ама че гадост. — Тя отново се обърна към огледалото и поправи прическата си.

— Вземи такси на връщане — посъветва я Джим.

— Няма смисъл. Освен това разходката е полезна за фигурата ми...

— Някакъв тип нападнал една от моите ученички на „Съмър Стрийт“ — излъга Джим. — Предполага се, че е опит за изнасилване.

— Така ли? Как се казва момичето?

— Даян Сноу — Джим назова напосоки някакво име. — Вярвам ѝ, защото е уравновесено момиче. Ще вземеш такси, нали?

— Добре — отвърна Сали. Спря до стола му, коленичи, обгърна с длани лицето му и го погледна в очите.

— Какво ти е, Джим?

— Нищо.

— Познавам те, случило се е нещо.

— Ще се справя и сам.

— Има ли нещо общо с... брат ти?

Младият мъж се вцепени от ужас, сякаш го лъхна леден 'вятър.

— Защо мислиш така?

— Снощи викаше името му в съня си. Стенеше и викаше: „Уейн! Уейн! Бягай, Уейн!“ — Не се притеснявай. Не се е случило нищо особено.

Но бе точно обратното и двамата го знаеха. Джим замислено се втренчи във вратата, която се затвори след жена му.

Мистър Нел се обади в осем и четвърт.

— Не трябва да се страхуваш от тези момчета, Джим — всичките са мъртви.

— Така ли? — попита младият мъж. Докато говореше, постави показалеца си в книгата, за да отбележи мястото, докъдето бе стигнал.

— Катастрофирали с кола шест месеца след смъртта на брат ти. Някакво ченге ги преследвало — всъщност дори го познавам, казва се Франк Саймън и сега работи при Сикорски. Сигурно изкарва повече пари.

— Казахте, че катастрофирали?

— Да. Колата им се движела с над сто и петдесет километра в час — излетяла от пътя и се блъснала в електрически стълб. Когато прекъснали тока и измъкнали момчетата отвътре, те били доста добре изпечени.

Джим затвори очи.

— Видяхте ли полицейския рапорт?

— Да, прочетох го.

— Има ли някакво описание на колата?

— Да — червен форд седан, модел 1954, с надпис „змийски очи“ върху едната врата.

— Имали са още един съучастник, мистър Нел. Не знам името му, но прякорът му беше Изрусения.

— Трябва да е Чарли Спондър — уверено заяви старият полицаи.
— Спомням си как по едно време се опита да изруси косата си, но отделни кичури се оцветиха в бяло. Чарли реши да я боядиса в естествения ѝ цвят, но кичурите останаха оранжеви.

— Знаете ли какво работи сега?

— Постъпи в армията през петдесет и осма, или през петдесет и девета, след като накара едно местно момиче да забременее.

— Как да се свържа с него?

— Майка му все още живее в Страдфорд — тя ще ти каже.

— Ще ми дадете ли адреса ѝ?

— Не, Джими. Първо ще ми обясниш какво става.

— Не мога, мистър Нел. Ще ме помислите за луд.

— Все пак опитай.

— Не, не мога.

— Както искаш, синко.

— Бихте ли... — но връзката прекъсна.

— Мръсник! — възкликна Джим и тресна слушалката. В същия миг телефонът извъня и той отскочи назад като ужилен, сетне задъхан се втрени в него. Телефонът извъня три, четири пъти. Джим се обади, заслуша се, сетне затвори очи.

Някакъв полицаи го придружи до болницата, като караше пред него с пусната сирена. В отделениято за спешни случаи ги посрещна млад мъж с щръкнали мустачки, подобни на четка за зъби, който ги изгледа с тъмните си, непроницаеми очи.

— Извинете, аз съм Джим Норман и...

— Съжалявам, мистър Норман. Съпругата ви почина в 9.04.

Джим усети, че ще припадне. Пред очите му причерня, ушите му забучаха. Очите му безцелно заоглеждаха помещението: видя облицованите със зелени плочки стени, носилка на колелца, проблясваща под луминесцентното осветление, някаква медицинска сестра с изкривена касинка. Хрумна му нелепата мисъл; „Време е да се поосвежиш, скъпа!“ Санитар се облягаше на стената пред спешното отделение. Носеше бяла престилка, изпръскана със засъхнала кръв, и почистваше ноктите си с ножче. Вдигна очи и се ухили на Джим — беше Дейвид Гарсия. Джим припадна.

Погребението напомняше пиеса в три действия. Домът му. Домът на покойника. Гробището. Лица, които изневиделица се появяват, приближават към него, сетне отново изчезват в мрака. Майката на Сали горчиво ридаше зад черния воал. Баща ѝ изглеждаше изплашен и състарен. Смътно забеляза лицето на Симънс, на други хора. Те му се представяха и стискаха ръката му. Джим машинално кимаше, без да запомни имената им. Жените донесоха храна, дори ябълков сладкиш. Когато Джим отиде в кухнята видя, че някой си е отрязал парче от него — в подноса се стичаше сироп като кехлибарена кръв. Хрумна му налудничавата мисъл: „Отгоре трябваше да сложат ванилов сладолед“.

Крайниците му се разтрепериха — идваше му да грабне сладкиша и да го запрати в стената.

Най-сетне гостите си тръгнаха и той наблюдаваше отстрани (сякаш бе заснет от аматьор-оператор) как се ръкува с тях, кима и казва: „Благодаря... да, непременно... Благодаря... Сигурен съм... Благодаря...“ Когато всички си отидоха, в дома му се възцари благословена тишина. Младият мъж се приближи до полицата над камината, отрупана с предмети, купувани заедно със Сали. Плюшено куче със стъклени очи, което Сали беше спечелила на Кони Айлънд по време на медения им месец. Две кожени папки с университетските им дипломи. Огромно зарче от стереопор, подарено му от Сали, след като преди около година той загуби шестнайсет долара на покер. Чаена чаша от фин китайски порцелан, която съпругата му бе купила от някакъв вехтошарски магазин в Кливланд. По средата на полицата

стоеше сватбената им снимка. Той я обърна към стената, настани се в креслото си и се втренчи в тъмния екран на телевизора. В ума му се зароди идея.

След час телефонът иззвъня и го стресна от леката му дрямка. Той слепешком протегна ръка към слушалката.

— Ти си следващият, Норм!

— Вини?

— Човече, жена ти приличаше на мишена от стрелбището. Бум — и готово!

— Довечера ще бъда в училището, Вини — стая № 33. Няма да запала лампата — ще бъде тъмно, както в тунела през онзи далечен ден. Струва ми се, че дори мога да осигуря влака.

— Искаш да сложиш край на всичко, така ли?

— Точно така — отвърна Джим. — Ще те чакам.

— Може би ще дойда.

— Разбира се, че ще дойдеш — каза Джим и затвори телефона.

Смрачаваше се, когато пристигна в училището. Паркира на обичайното си място, отключи задната врата на гимназията и се отправи към кабинета по английски на втория етаж. Промъкна се вътре, отвори шкафа с грамофонните плочи и затърси нещо. Прехвърли повече от половината плочи, после измъкна една с надпис: „Звукови ефекти“. Обърна я. Третото парче от страна А беше „Товарен влак; 3.04“. Той постави плочата на портативната стереоуредба, измъкна книгата „Викане на духове“ от джоба на палтото си. Отвори я на предварително отбелязаното място, прочете пасажа и кимна. После изгаси осветлението.

Когато се озова в стая № 33, Джим инсталира, стереоуредбата, като максимално раздалечи високоговорителите, после пушна плочата с товарния влак. Звукът постепенно се усили и изпълни стаята с бученето на дизеловия локомотив и с потракването на колела върху стоманените релси.

Джим притвори клепачи и изведнъж му се стори, че се намира в късия тунел. Някой го дръпва, той пада на колене и вижда как жестоката драма достига до неизбежния си край...

Младият мъж отвори очи, спря плочата, сетне нагласи иглата в началото на парчето. Седна на бюрото и отвори книгата на главата с название: „Как да викаме злите духове“. Зачете се, като беззвучно мърдаше устни; от време на време преставаше да чете, изваждаше различни предмети от джоба си и ги подреждаше върху бюрото.

Първо — стара и измачкана снимка, на която с Уейн стояха пред дома си. Двамата бяха късо подстригани и срамежливо се усмихваха към обектива. Второ — бурканче с кръв — беше хванал бездомна котка и я бе заклал с джобното си ножче. Трето — самото ножче. И накрая — вътрешната лента от бейзболната шапка на Уейн. Беше запазил шапката с тайната надежда, че един ден синът му ще я носи.

Изправи се, отиде до прозореца и погледна навън.

Паркингът беше празен.

Залови се да избута чиновете до стената, като освободи центъра на стаята. Сетне извади парче тебешир от чекмеджето на бюрото си и следвайки точно диаграмата от книгата, начерта петоъгълник на пода.

Задъхан, изгаси осветлението, взе в ръка всичко, което беше донесъл, и зарецитира:

— Отче на мрака, от сърце и душа те моля — чуй ме! Аз съм този, който ти обещава жертвоприношение, аз съм този, който моли за милостта ти, аз съм този, който иска отмъщението на лявата ръка. Донесъл съм кръв като залог, че ще изпълня обещанието си и ще извърша жертвоприношението.

Той отвори бурканчето от фъстъчено масло и плисна кръвта в центъра на петоъгълника.

Нещо се случи в тъмната класна стая. Невъзможно бе да се определи точно какво, но въздухът натежа. Беше толкова плътен, че сякаш гърлото на Джим се напълни със стоманени стърготини... Настъпи мъртвешка тишина, в която се долавяше невидимо присъствие.

Младият мъж изпълни всички ритуали, описани в книгата.

Изведнъж се почувства странно, както по времето, когато с класа си бе посетил електростанция — тогава имаше усещането, че въздухът е зареден с електричество и вибрира. Внезапно дочу тих глас, който му се стори особено неприятен:

— Какво искаш?

Джим не можеше да прецени дали действително е чул думите или така му се е сторило. Все пак произнесе две изречения.

— Молбата ти е скромна. Какво предлагаш в замяна?

Джим изрече две думи.

— И двата — прошепна гласът. — На лявата и от дясната. Съгласен ли си?

— Да.

— Тогава ми дай обещаното.

Младият мъж отвори джобното ножче, сложи дясната си ръка върху бюрото и с четири удара отрязва показалеца си. Кръвта обагри попивателната хартия. Той изобщо не усети болка. Изблъска пръста встрани и прехвърли ножчето в другата си ръка. Отрязването на левия показалец се оказа по-трудно. Дясната ръка с липсващия пръст беше като чужда и той непрекъснато изпускаше ножчето. Накрая нетърпеливо изръмжа, захвърли го, пречупи костта и изтръгна пръста от ставата. Взе и другия и ги хвърли в петоъгълника. Проблесна светлина, подобна на старомодна фотографска магнезиева лампа. Джим забеляза, че няма дори следа от дим, нито от миризма на сяр.

— Какво си донесъл?

— Снимка и парче плат, просмукано с неговата пот.

— Потта е скъпоценна — отбеляза гласът и в него се долови такава алчност, че Джим потръпна. — Дай ми ги.

Младият мъж ги запрати в петоъгълника. Отново проблесна светлина.

— Ще свършат работа — произнесе гласът.

— Стига да дойдат — прошепна Джим.

Но не получи отговор; дори да бе съществувал, гласът бе замлъкнал. Младият мъж се наведе към петоъгълника на пода. Снимката все още беше там, но бе почерняла и обгорена. Лентата беше изчезнала.

От улицата се дочу шум — отначало бе едва доловим, сетне се засили. Някаква кола зави по „Дейвис Стрийт“ и се приближи към училището. Джим наостри уши, за да чуе дали ще отmine, или ще спре.

Колата спря.

По стълбите отекнаха стъпки.

Разнесе се пискливото кикотене на Робърт Лосън, някой му извика да млъкне, той отново се изкикоти. Стъпките се приближиха, стъклената врата на коридора с трясък се отвори.

— Йо-хо-хо-о, Норми! — прегракнало извика Дейвид Гарсия.

— Тук ли си, Норм? — прошепна Лосън и се изхили.

Вини млъкеше, но докато вървяха по коридора, Джим съзря сенките им. Вини беше най-високият и държеше някакъв дълъг предмет. Дочу се изщракване и предметът се удължи още повече.

Тримата застанаха на прага, Вини бе по средата. Държаха ножове.

— Ето ни и нас, човече — промълви русокосият. — Дошли сме да те вземем с нас.

Джим пусна грамофона. Гарсия подскочи и извика:

— Господи, какво е това?

Товарния влак приближаваше, стените на стаята сякаш вибрираха от звука, който вече не се разнасяше от високоговорителите, а от коридора, от някакви невидими релси, като по чудо появили се от миналото.

— Тази работа не ми харесва — заяви Лосън.

— Късно е, няма връщане назад — промълви Вини, пристъпи напред и замахна с ножа.

— Дай ми мангизите, татенце.

...пуснете го...

Гарсия се сепна.

— По дяволите, какво беше...

Но Вини не се поколеба. Направи знак на приятелите си да заобиколят Джим, в очите му се четеше облекчение.

— Хайде, малкия, колко мангизи имаш? — внезапно запита Гарсия.

— Ч-четири цента — отвърна Джим. Не лъжеше, при това бе извадил монетите от старата си касичка — всички бяха от емисията до хиляда деветстотин петдесет и шеста година.

— Шибан лъжец!

...пуснете го...

Лосън погледна назад и очите му се разшириха. Стените на стаята постепенно изчезнаха. Товарният влак изсвири. Светлината от

уличната лампа почервения, сякаш бе неоновият надпис над сградата на „Бъретс“, примигващ на фона на притъмняващото небе.

Някакво същество излезе от петоъгълника — приличаше на дванайсетгодишно момче, беше късо подстригано.

Гарсия се хвърли към Джим и го удари в устата. Младият мъж усети дъха му, вонящ на чесън. Не изпита болка от удара, струваше му се, че наблюдава забавени кадри от филм.

Внезапно почувства тежест в слабините и погледна надолу — върху панталоните му се появи тъмно петно.

— Погледни, Вини, този се напика! — извика Лосън. Тонът му бе подигравателен, но на лицето му беше изписан ужас. Това бе изражението на внезапно оживяла кукла, която открива, че конците ѝ се дърпат от кукловод.

— Пуснете го — нареди приличното на Уейн същество, но гласът му не беше детски — бе студеният, алчен глас на демона от петоъгълника. — Бягай, Джими, бягай! Бягай!

Джим падна на колене, някой го сграбчи за ризата и се опита го задържи, но не успя.

Той вдигна очи и видя как Вини, с изкривено от омраза лице, забива ножа си в сърцето на съществото... но изведнъж изкрещява, лицето му се деформира, овъглява се, почернява, става страшно.

След миг Вини изчезна.

Гарсия и Лосън нанасят удари след него, започват да се гърчат, овъгляват се и също изчезват.

Джим лежеше на пода и дишаше на пресекулки. Постепенно шумът от товарния влак заглъхна.

Брат му се взираше в него.

— Уейн? — прошепна младият мъж.

Лицето над него се промени, сякаш се разтопи и разтече. Очите пожълтяха, ужасяваща гримаса изкриви детските черти.

— Ще се върна, Джим — прошепна студеният глас.

Сетне страховитото, ухилено същество изчезна.

Джим бавно се изправи и спря грамофона с осакатената си ръка. Докосна устните си, които кървяха от удара на Гарсия. Отиде до вратата и запали лампата. Стаята беше празна. Той огледа паркинга, който също беше пуст, само някакъв тас от кола идиотски проблясваше под лунната светлина. В класната стая беше задушно, като в гробница.

Джим изтри петогълника от пода и започна да подрежда чиновете по местата им. Пръстите адски го боляха — *но какви пръсти?* Каза си, че незабавно трябва да отиде на лекар. Отвори вратата и бавно заслиза по стълбите като притискаше ръцете си към гърдите си... На половината път нещо — някаква сянка, или просто интуицията — го накара да се обърне.

Стори му се, че някой отскочи назад в мрака.

Спомни си, че в книгата предупреждаваха за потенциална опасност: възможно е да повикаш демоните и да ги накараш да ти свършат работата. Дори можеш да ги прогониш.

Но понякога те се завръщат.

Той отново заслиза по стълбите, като се питаше дали кошмарът изобщо е свършил.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.